

som blandt andet skal kunne modtage de Søgemaal, der i Genhold til denne Lov rejses mod Patenthaveren, saaledes følger det formentlig af Sagens Natur, at der ogsaa senere, saa længe et Patent bestaar, bør findes en her i Landet boende, mod hvem den, der vil angribe Patentet, kan rette sit Søgemaal. Naar derfor Patenthaveren enten tager Bopæl udenfor Riget eller overdrager Patentet til nogen, som ikke har Bopæl her i Riget, og der ikke til Patentkommissionen indsendes saadan Erklæring om Fuldmægtig som i § 13 foreskrevet, maa Patentet bortfalde. Det samme gælder, naar den for Patentkommissionen opgivne Fuldmægtig ikke længere vil eller kan varetage Hvervet som Fuldmægtig; i dette Tilfælde vil imidlertid Patenthaveren kunne være ganske uvidende om den indtrufne Omstændighed, og man har derfor foreslaaet, at Patenthaveren skal varfles ved en af Patentkommissionen udstedt Bekendtgørelse, hvorhos der af Patentkommissionen skal sættes en Frist, inden hvilken Erklæring om ny Fuldmægtig bliver at indsende; Ifter dette da ikke, anses Patentet for bortfaldet.

I de hidtil meddelte Eneretsbevillinger optages stedse en Klausul om, at Eneretten skal være fortabt, saafremt Bevillingshaveren ikke inden en Frist, der ordentligvis sættes til 1 Aar, men dog senere efter Omstændighederne kan forlænges, har bragt Opfindelsen til Udførelse her i Riget og senere vedbliver hermed. De hyppige Ansøgninger, der fremkomme om Forlængelse af den i de nugeældende Eneretsbevillinger satte Frist for Opfindelsens Udøvelse, turde imidlertid vise, at denne er sat for kort, og man har derfor foreslaaet Fristen indstrakt til 3 Aar, hvilket ogsaa gælder i Norge, Sverige og Tysskland. Om end en saadan Frist som almindelig Regel maa anses som fuldt tilstrækkelig, har man dog ment, at der aldeles undtagelsesvis vilde kunne forekomme Tilfælde, hvor der trods Patenthaverens Anstrængelser ikke har kunnet lykkes ham at bringe Opfindelsen til Udøvelse, og hvor Willighed taler for, at der er Afgang for ham til at erholde Forlængelse af Fristen. Man har navnlig haft det Tilfælde for Øie, at Opfindelsens Genstand er en større Maskine eller Sign., som kun kan finde Anvendelse i en bestemt Industriegren. Saafremt den paagældende Industri her i Landet er samlet paa een Haand eller dens Udøvere dog ere indgaaede i en saadan indbyrdes Forening, som udelukker gensidig Konkurrence, vilde den Mulighed ikke være udelukket, at den i og for sig som nyttig anerkendte Opfindelse ikke kunde komme til Anvendelse, fordi de Industridrivende netop i

Tillid til, at Patentet ved den tvungne Afte-Udøvelse vilde falde bort om 3 Aar og Brugten af Opfindelsen derefter bliver fri, undlode at forskaffe sig Opfindelsens Genstand. Man har derfor i Paragrafen optaget en Bestemmelse om, at Patentkommissionen skal paa Ansøgning kunne forlænge Fristen for Udøvelsen, naar det godtgøres, at Omstændigheder, der ikke kunne tilregnes Patenthaveren, have hindret Udøvelsen.

Fordringen om, at Patenthaveren senere skal „vedblive med Opfindelsens Udførelse“, har man ment at kunne frasælde. Dels vil en saadan Fordring, formuleret paa den nævnte Maade, give Anledning til mangfoldige Tvivlsmaal, idet Udbyttene næppe kunne forstaaes efter deres bogstavelige Betydning, dels er man gaaet ud fra, at naar en Opfindelse virkelig er bragt til Udøvelse her i Landet og Udøvelsen senere ganske ophører, vil det være, fordi Opfindelsen har vist sig at være uden praktisk Betydning, og Patentet vil da af sig selv falde bort ved manglende Betaling af Aarsafgiften.

Om et Patent skal bortfalde paa Grund af Patenthaverens Forsømmelse med at udøve Opfindelsen, maa afgøres af Domstolene, jfr. nedenfor § 25. Naar Patentet er bortfaldet og det saaledes er konstateret, at Patenthaveren ikke har opfyldt den ham paahvilende Forpligtelse, bør han derefter ikke kunne opnaa Dom over andre for Indgreb i Patentretten, der have fundet Sted efter Forsøbet af den for Opfindelsens Udøvelse satte Frist; en hertil sigtende Bestemmelse er optaget i § 26.

Til § 24.

Naar Patentet er meddelt, maa den, der mener, at Patentet efter Lovens Bestemmelser ikke burde være meddelt, have Afgang til at søge det kendt ugyldigt ved Domstolene. Gaar Sagen da Patenthaveren imod, bortfalde Patentets Retsvirkninger ogsaa for den forløbne Tid, saaledes navnlig at andres Brug af Opfindelsen i denne Tid ikke bliver at anse som Indgreb i Patentretten; hvorledes de Kontraktforhold, som Patenthaveren maatte have indgaaet med andre om Patentet, blive at bedømme, maa afgøres efter Civilrettens almindelige Grundsatninger.

Saafremt Patentet under hele dets Varighed skulde kunne angribes paa Grund af Omstændigheder, som alt forelaa forinden dets Uddøvelse, og Patentet altsaa kendes ugyldigt med en dertil knyttet tilbagevirkende Kraft, vilde der formentlig komme til at heste en for stor Usikkerhed ved Patentet. De industrielle Forrettagende saavel som de Retshandler, der maatte være byggede paa Pa-